

Kľúčik schovaný v dreve

V našej dedinke máme schovaný kľúčik. Nie hocijaký, ale taký od brány, ktorá zatvára poklad. Ten poklad je v živom dreve. A to drevo je strom. Tento strom má názov Brest. Rastie u Papaji. Tak sa volá osada v našej dedinke. Áno, možno si myslíte obyčajný Brest? Ved' takých brestov rastie skoro v každej dedine. No nie je taký, ako ten náš. Tento strom má vyše 500 rokov. Dost' veľké číslo, však že? Nepoznám nikoho tak starého! Tento strom už určite prežil veselice, zábavy, svadby a radosti. Ale taktiež prežil aj smútky. Ľudia sa mu tam chodili vyžalovať zo svojich bôľov. Raz, keď u nás natáčali dokument o živote ľudí na hranici štátov, vystupoval tam aj náš detský folklórny súbor Makovníček. Vtedy som sa cítila vznešene. Natáčanie pod velikánskym stromom...! Aha, ja som vám zabudla napísať, že tá krásna dedinka, kde rastie starý strom sa volá Makov. A hraničí s Českou republikou. Každý rok malé deti zo škôlky urobia takú živú reťaz, aby tento strom objali. Brest sa v tej chvíli určite cíti šťastne a vznešene, tak ako ja pri tom natáčaní.

Raz dostali deti v škole úlohu navrhnuť erb obce. Žiaci nosili všelijaké práce a návrhy na erb. Nakreslili kostol, kaplnku, rieku Kysucu a jeden chlapec navrhol Brest. Ten návrh vyhral. Bol to kľúčik od brány k srdcu nášho stromu. Dnes sú tí žiaci už veľkí. Sú z nich učitelia, doktori, zverolekári. Možno mu tiež šepkajú svoje tajomstvá, že sú smutní, veselí, šťastní a zarmútení. Tento strom má to šťastie, že ho nikto nezničil, nepodpálil... A taktiež, že doňho nestrelil blesk a nezhořel.

Raz počas silnej zimy napadlo veľa snehu a veru mu tento sneh aj polámal niektoré konáre. Ale dobrí ľudia, naozajstní odborníci strom ošetrili. Polámané haluze odrezali, odpratali, vyčistili. A v niektorých hrubých častiach kmeňa má už aj chudáčik staručký diery. Tieto diery zakryli, aby doň nenapršalo. Voda v kmeni by stromu ubližovala. Som na Brest hrdá a dúfam, že tu bude ešte ďalších 500 rokov. Síce má už svoje roky, no vždy čakáme na jar kedy zakvitne. Ten strom máme radi a právom sa dostal do erbu našej obce.

Je námetom pre fotografa i pre náš dokument o detskom folklórnom súbore Makovníček. Ku Brestu chodia ľudia na nedeľné prechádzky, chodia sa k nemu fotiť deti. Chodia ho navštevovať turisti i rekreanti, ktorí k nám prichádzajú na lyžovačku i na huby. Brest by naozaj vedel vyrozprávať veľa príbehov, ale on to tajomstvo nikomu neprezradí. Kľúčik od tohto pokladu tajomstiev prísne stráži. Dovolí doň nahliadnuť iba tomu, kto má rád prírodu, kto má dobré srdiečko. Aj ja budem tento kľúčik strážiť a opatrovať ako svoju túžbu, aby sa každú jar náš Brest znovu rozzelenal.